

Št. 11.-12. V Ljubljani, 1. decembra 1922. XXX. tečaj

P. Krizostom:

Pozdrav božičnemu drevescu.

Drevesce, oj drago drevesce,
kako se v bogastvu blestiš!
Obdano si s srebrom in zlatom
in v lučicah jasnih drhtiš.

Kolački in srca medena
na vejicah tvojih visé,
verižice, zvezde kristalne
v svetlobi čarobni goré.

Predstavljaš nebeško nam Dete,
ki polno je večnih dobrot,
ki ljubi pobožne otroke
in teši trpljenje sirot.

Oj Detece, Detece drago,
iz srca ti kličemo vsi:
Pokaži ljubezen nam svojo,
zaklade bogate odpri!

Prineslo božično si srečo
iz večno radóstnih nebes.
Pozdravljeno, milo drevesce,
pozdravljen nam, Jezus, naš Knez!

Ivan Langerholz :

Šola lepega vedenja.

13. Točnost in pozabljivost.

Na šolski izlet so bili namenjeni. Vsi so bili točno na nogah in točno na zbirališču. A vsi so se nekam ozirali. Vsi v eno stran. Janeza Zamude še namreč ni bilo. Vedno je bil zadnji. Pa če bi bil samo med zadnjimi, bi mu bili odpustili. Ker je bil pa tudi vedno prepozen, je bil še drugim v nadlego.

Jej, pa Metka Mečkáč zraven! »Naša ura ne gre prav; je za deset minut zadaj. In pa tako dolgo niso skuhalı.« Tako in podobno se opravičuje, kadar zamudi. Enkrat je ura morebiti res vzrok; desetkrat se pa Metka zlaže.

Pa še take cincarje moramo okregati, kakor so Tonče Obirač in Minka Morebiti. Obetata in obe-tata to in ono, pa si ne upata reči »ne«, pa tudi ne »da«, ampak se skrivata za »ne vem«, »morebiti«, »če bom utegnıla«, »če me bodo doma pustili«. Doma pa še vprašata nič, ali smeta ali ne smeta.

Oj, France Skalar je pa drugačen mož! Kar reče, pa naredi; če obljubi, pa tudi pride. Točno ob uri je na mestu. Ko bo velik, ga bodo povsod radi imeli. Če bo uradnik ali rokodelec, vedno bo storil, kar je obljubil in kakor je obljubil.

Pozabljivost! Včasih je pozabljivost tudi na mestu. Pa le včasih. Poglejte! Peter Trpinec je bil jezen in hud. Njegovi tovariši so mu nagajali in ga dražili, da bi bila še svetniku potrpežljivost pošla. In kaj je dejal Peter? »Le čakajte! Vam bom že še

vsem pokazal!« Vseh skupaj se je že malo bal, vsakega posebej pa prav nič. Oni dan je pa srečal Janeza s Sračjega brda. Pa se ga ni lotil. Pozabil je na krivico; pravzaprav ni pozabil — odpustil mu je. Težko, a plemenito je bilo to delo.

Ni pa plemenito to, kar je storil Joža Rešetnik. Vso »šolo lepega vedenja« je prebral, pa je danes ravno tak, kakor je bil takrat, ko je začel brati. »Angelčka« je pa sproti vsega raztrgal. To pa ni plemenito delo! Pa ima vendar Joža Rešetnik več posnemalcev kakor Peter Trpinec.

In ni plemenito, kar dela Katra Trmec. V šolo je hodila in doma se je naučila tudi veliko lepega. Pa se jezi na šolo in še starše gleda postrani. Ni hvaležna. Te čednosti ne pozna; njeno srce je polno sovraštva. Tako dekle naj bi vedelo: vsaka, tudi včasih bolj trdo izgovorjena beseda je bila izgovorjena iz ljubezni do nje! Tega bi ne smela pozabiti, če bi tudi vse na svetu pozabila. Hvaležnost mora imeti v srcu prvo mesto.

Pri koncu smo zdaj z našo šolo. Dovršili smo drugi razred. Počitnic ne bo nič. Lepo vedenje moramo kazati povsod do konca dni. To zahteva Bog, to pa od vas terja' o tudi ljudje.

»Preveč!« ugovarja Mirko Šobec. Verjemite, da nič preveč! Le obilokrat preberite to, kar smo vam že povedali. Pa ne samo preberite; povprašajte tudi sami sebe: »Kaj sem pa doslej že dobrega storil, kaj hudega opustil?« Vsak teden en dan odločite za tako izpraševanje vesti. Premislite, v čem ste se pregrešili zoper lepo vedenje v preteklem tednu. Potem pa, kar je bilo napačnega, vprihodnje popravite! Kakor iztepemo obleko, da se izpraši, tako vrzite vi od sebe slednjo smet nedostojnega vedenja.

Nekaj moči, notranje, duševne moči je pa za to treba. A zato moč vam ne bo nikdar žal. Karkoli boste dobrega storili iz ljubezni do Boga in do bližnjega — vsaj ravno iz nje izvira vse lepo vedenje — vse, vse bo z zlatimi črkami zapisano v knjigi vašega življenja. Vaš lepí zgléd bo potegníl za sabo še druge, in z vašo pomočjo ter z vami vred bomo postali narod poštenjakov, narod vrlih mož.

Višemir France:

Za uboge ptičke.

Daste kaj za uboge ptičke?»

»Veš, Mimica, nimam nič denarja pri sebi.«

Mimica je žalostno povescila veliko, zeleno steklenico in je odšla po ulici, pokriti s snegom. Kajti padalo je vso noč, in visoke strehe mestnih hiš so bile pokrite z debelo sneženo odejo. Ptički so letali žalostno okoli, čivkali in prosili hrane. Zmrzovali so ves dan v velikih jatah, a ponoči so se grelí v dimnikih.

In zato se je napotila Mimica po mestu in je prosila za revčke.

Jaz sem poznal Mimico. Bila je majhna in bleđa. Črne oči so gledale v svet zamišljeno in sanjavo. Imela je drobne, voščene ročice in kostanjeve lase. Oče ji je bil delavec v tovarni. Videl sem ga le, ko je zvečer prihajal truden od dela. Matere nisem poznal in ne vem, ali je umrla ali je bila bolna.

Smilila se mi je Mimica, ker ji nisem dal ničesar, in zato je šla dalje, a ni zamerila. Bila je res zlata duša, ta Mimica.

Na oglu je srečala delavca in mu pomolila zelenko. Ni se ji bilo treba vzpenjati, ker je bil ta mož sključen od težkega dela in od skrbi.

»Prosim, bi dali kaj za stradajoče ptičice?«

»Za kakove ptičice?«

Pogledal je deklico začudeno z velikimi, medlimi očmi.

»I no, za one, ki stradajo, ko je mraz, poleti nam pa prepevajo.«

»Kaj bi ti dal, ko sem pa sam tak ptiček, gladojuč in prezebujoč sredi ceste. Glej, kako obleko imam: vsa je že raztrgana in tanka je, da čutim vsak pihljaj. Ne morem ti nič dati, nimam, zares ne!«

Mož se je okrenil in je odšel. Mimica je pa obstala, a nato se zdramila, in odšla.

»I seveda, kako bo dal, revež, ko sam nič nima« ...

»Ah, glejte, tam prihaja gospod Skopčina, on bo dal! Bogat je, tri hiše ima, in moj oče delajo v njegovi tovarni!«

Odkašljala se je deklica globoko in je zaprosila.

»Gospod! Ponižno prosim, milostljivi gospod, ko bi mogli kaj dati za ptičke.«

Pogledala ga je milo in proseče. Samo že zaradi njenega pogleda bi bil moral dati krono, več ko pet kron bi moral dati!

»Ja, ko pa ne utegnem. Mudi se mi na koncert.«

»Gospod, samo eno kronico!«

»Drugič, drugič, ko bom več imel!«

Okrenil se je in se izgubil za oglom.

Mimica je odšla žalostna s povešeno glavo. Pod pazduho je nesla steklenico, in le črna dvajsetica je žvenketala zamolklo v njej.

»Nikoli nima dovolj ta gospod! Za koncerte ima, za te ubožce, za stradajoče in zmrzujoče nima.«

Pod kostanji so se drsalí otroci. K tem je pristopila Mimica žalostna, a upajoča na usmiljenje mladih src.

»Malčki, ali vas kaj zebe?«

Umazan fantalin, kuštrav in raztrgan, je stopil iz gruče in jo je udaril v hrbet.

»Kaj pa misliš, da si ti? Kakšni malčki smo mi, ha? Povej! Izgubi se!«

Mimica je zaihtela od žalosti in odšla. Oni so se zakrohotali za njo in so udrli za kuštravcem v ulico.

Ko se je Mimica ozrla, ji je pritekkel nasproti majhen deček. Oblečen je bil v slabo, zašito obleko in obut v raztrgane čevlje z lesenimi podplati.

»Ubožica, zakaj jočeš? Ali te je kdo udaril? Povej. Ali si mleko razlila?«

Pogledal jo je sočutno z velikimi rjavimi očmi. Nekaj angelskega je bilo v njegovem pogledu in na obrazu.

Mimica je obrisala solzne oči, pa ga je pogledala hvaležno.

»Ne, nisem razlila mleka. Za ptičke nabiram denar, da bi jim kupila drobnega žita in bi ga jim posula. Lačni so revčki.«

»Ali si že dosti nabrala?«

»Samo to-le dvajsetico, in zato jokam.«

»Na! Jaz ti pa dam to krono. Kar na cesti sem jo našel in zdaj sem si hotel kupiti zemljo, a tebi jo dam rad, da ne boš jokala!«

Dal ji je krono, zmečkano in mokro, a ona ga je hvaležno pogledala s svojimi črnimi očmi.

»Bog ti povrni, ljubo dete! A stoj! Kako ti je ime?«

»Jožko, mali Jožko.«

»Lepo ime Jožko! Jaz sem Mimica.«

»Lepo je tudi tvoje ime,« je rekel Jožko in stekel po ulici nazaj. Zažvižgal si je veselo pesem, kipečo iz čistega, usmiljenega srca.

Mimica se je pa okrenila in je odšla.

»Ah ta Jožko, ta je še zlato dete!«

A ko je Jožko tisto noč zaspal, se mu je sanjalo, da je prišel k njemu bel angel in je prinesel veliko, zlato knjigo. Knjiga dobrih del je bila to, in v to knjigo je zapisal angel z velikimi zlatimi črkami Jožkov dar.

J. E. Bogomil:

Skrb za zimo.

Pri Tršarjevih je bilo življenje bolj trdo. Očeta ni bilo več, Amerika ga je pobrala. Tja je šel iskat dolarjev, pa je našel smrt: rudnik ga je podsul, in v jami je našel mladi mož svojo smrt in svoj grob.

In zdaj? Draginja taka! Mama pač nekaj zasluži, a to je komaj za vsakdanji kruhek. Kje je pa denar za obleko, kje denar za drva?

Če bi za reveže vsaj zime ne bilo! A zima potrka vsako leto na vsaka vrata. Snežniki si nataknejo na svoje visoke glave snežne kape. Drevje se

Skrb za zimo.

otresa orumenelega listja. Polje je prazno, travniki goli. Po ravnini in po gorah pa zamori slana še tisto pest cvetja in zelenja, ki je čez leto kljubovalo vsem nezgodam.

»Če hočeta imeti pozimi gorak kotiček, pa si naberita pravočasno suhe hoste po lesu,« je svetovala Tršarica Tončku in Anici.

»Če ni strahu v gozdu?« sta pomišljevala otroka.

»Ni ga! Za revne in pridne otroke ga ni. Mi smo revni, in vidva sta bila doslej pridna.«

»Pa, če ljudje ne bodo hudi?«

»Ne, ne bodo! S Trdinom sem že govorila. Rad je dovolil. Kar na Trdinovo hodita!«

Pa sta hodila Tonček in Anica dan za dnem v Trdinovo po suhljad. Trdinu se ni nič poznalo, Tršarjevim pa zelo. V peči je bil pozimi ogenj, ogenj je delal toploto, in Tršarjeva dva sta se grela vsak v svojem toplem kotičku.

O, pa tudi Trdinu se je poznalo. Ne takoj, ne ravno tisto zimo; a poznalo se mu je le. Ne verjame-te? Pa Trdina vprašajte! Kako je že dejal?

»Tale suha hosta mi bo pripomogla da toplega kotička v nebesih.«

Volk in kozice.

Igrica v dveh slikah.

Po pravljici priredila Marica Koželjeva.

OSEBE:

Stara koza.
Sedem mladih kozic.
Volk.

I. slika.

I. prizor.

Predstavlja preprosto sobico. V enem kotu je omarica, v drugem naramni koš.

Sredi sobice se igrajo vse mlade kozice. Obrnjene so druga proti drugi, sede ali pa kleče, da tvorijo lepo skupino, in se kamenčkajo. Vmes kličejo, kakor nanese igra:

- »Po eno!«
- »Po dve!«
- »Po tri!«
- »Po štiri!«

II. prizor.

Stara koza (stopi v sobico in si oprtava naramni koš).
Zdaj pa grem, ljubi moji otročički!

(Kozice pustite igro, skočijo pokonci in hite k materi.)

1. kozica: Mama, kam pa greste?

Stara koza: V hosto grem po živež. Tam sredi hoste raste tako sočna travica, pa vam jo bom prinesla poln košek.

2. kozica: Ali boste kmalu prišli?

Stara koza: O, prav kmalu bom prišla; a ve bodite ta čas prav pridne!

3. kozica: Jaz bom prav pridna!

Vse: Jaz tudi, jaz tudi!

Stara koza: In prav tiho bodite! Po naši hosti se klati hudi požrešni volk. Ko bi vas slišal vpiti, bi kar prišel in bi vas vse požrl.

Kozice (se zgrozijo): Uju, ojoj...!

Stara koza: Zato pa prav tiho bodite!

5. kozica: Saj bomo, mama.

6. kozica: Jaz bom stala ves čas pri oknu in bom gledala, kdaj boste prišli.

Stara koza: In nikomur ne smete odpreti kakor samo meni.

7. kozica: Saj ne bomo odprle, mama, ne!

1. kozica (skoči k vratom): Jaz bom ves čas tiščala vrata, da ne bo kdo prišel noter.

Stara koza: Le tako stori, pa boš pridna. (Se poslavlja.) Torej zbogom, otročički; le naj bo tako, kakor sem naročila.

Vse kozice: Zbogom, mama, zbogom! (Gledajo za materjo, ki odhaja.)

III. prizor.

Kozice same, pozneje volk.

2. kozica: Kaj naj počnemo zdaj, ko smo same?

3. kozica: Veste kaj, pojdimo se skrivat!

4. kozica: Ne, rajši se igravimo 'kolo'.

Vse: Da, da, igravimo se 'kolo'. (Sprime'o se za roke v krogu in kriče); Kolo, kolo, kolovrat, vsakdo pleše z nami rad. (Vrté se razposajeno.)

(Čuje se močno trkanje na vrata.)

(Kozice obstanejo, poslušnejo. Nato zakličejo):

Mama, mama so prišli! (Hite k vratom; odpro jih nastežaj. V sobo plane volk in glasno zatuli. Preplašene pobegnejo kozice na vse strani in kličejo mater na pomoč. A volk pograbi drugo za drugo ter vsako zvleče ven. Le ena se skriva v omaro; te ne najde.)

IV. prizor.

Stara koza in ostala kozica.

(Stara koza se vrne s polnim košem trave. Začudeno gleda po sobici in pretakne vse kote. Nato začne glasno vzdihovati in sklepati roke.)

Stara koza (jokaje): Oj, kje so moji ljubi otročički? Gotovo je prišel grdi volk in mi je vse požrl!

Ostala kozica (prileze iz omarice).

Stara koza (plane k njej): I, kaj si vendar ti tukaj? Kje so pa druge?

Kozica (trepetaje): Oh, mama, kaj se je zgodilo! Nismo vas ubogale. Ko ste odšli, smo začele skakati in vpiti. Mimo hiše je prišel volk. Potrkal je na vrata. Mislile smo, da ste vi, in smo mu odprle. Planil je v sobo in je požrl vse druge, le jaz sem se skrila v tole omaro.

Stara koza (premišljuje): Kam je neki odšla ta mrcina? Gotovo kje spi in smrči v hostí. Le pojdi z menoj, ljuba moja mala kozica. Oj, če ga dobim, mu bom že zagodla, da me bo pomnil.

(Vzame iz omare škarjice.) Še te škarjice vzamem, znabiti mi bodo še prav prišle!

(Prime kozico za roko in odideta.)

Zastor pade.

II. slika.

Godi se v gozdiču.

(Stara koza in vse kozice prihite upehane skozi gozdiček.)

Stara koza (objema male kozice): Samo, da vas spet imam, ljube moje kozice, kako sem vesela! Oh, kako sem bila že v skrbeh za vas! Mislila sem, da vas ne bom videla nikoli več.

Ostala kozica: Mama so se že tako jokali za vami.

5. kozica: Ta grdi volk nas je vse požrl.

Stara koza: E, pa sem vas le dobila. Prerezala sem mu trebuh, pa ste poskakale vun.

Ostala kozica: Kaj ne, mama, jaz sem tudi pomagala?

Stara koza (jo poboža): Da, ti si bila že pridna.

6. kozica: Zdaj smo mu pa nanosile kamenja v trebuh in smo ga zašile, pa ta mrcina še zmiraj spi.

Vse se glasno zasmеjejo in ploskajo z rokami: ha, ha, ha. (Začuje se tuljenje, kozice se preplašene stiskajo k materi.)

Stara koza: Aha, grdoba volčja že gre! Skrijmo se, bomo le videle, kam ga bo neslo. (Se skrije s kozicami za veje. Čez oder prileze volk in tulji)

Oh, kako sem žejen! Kako sem žejen!

(Ko pride do konca odra, se zvrne z glasnim ropotom v prepad.)

Stara koza priskače s kozicami na oder. Sprimejo se za roke, — stara koza v sredi — in pojo:

Zda, pa več nimamo grozne skrbi —

nič se ne bojmo!

Volčja zverina zdaj več ne živi —

glasno zapojmo!

Dostavek: Igrico igrajo lahko tudi pod milim nebom. Kozice na bodo prav živahne. Nastopijo v pestrih kmečkih oblekicah z rdečimi predpasniki. Stara koza ima zelen predpasnik. Mlade kozice so bose, stara koza pa je obuta. Na glavicah imajo zadaj zavezane rdeče narodne rutice. Stara koza ima tako ruto s franžami tudi okoli vratu. Volk je oblečen v črn kožuh.

J. E. Bogomil:

Za Miklavža.

Ze lansko leto je komaj komaj šlo. Pa se je vendar še Miklavž zadovoljil s samimi solzami Vilarjeve Milene, da ni čisto pozabil nanjo. In pa gospa mamá so tudi vmes posegli, pa so de'ali, da Milena še ne zna dobro govoriti. Bolj po svoje je že znala, pa bržčas Miklavž ni bil čisto uverjen, da bi Milena res ne mogla boljše izgovarjati svetih besedi, kakor jih je izgovarjala: »Sveta Malija, mati pošja, plosi sa nas lešnike smelt na lam.«

A letos — kako bo? Letos pa Milena že ne bo tako poceni prišla do Miklavževih darov. Letos bo pa treba že nekaj znati in lepše moliti.

To ima dobra n'ena sestra Božena posla z njo! Vsak dan jo mora učiti. In Milena se še dosti rada uči. Le včasih se malo potuhne, pa spet po starem začne.

Pri molitvi.

Toda Božena jo zna tako lepo pogovoriti: »Milena, le môlčkaj! Oj, to bo lepo takrat: Miklavž bo prišel, in parklji bodo hodili z nim. Miklavž te bo pa vprašal, parkelj, se bo pa razveselil: »Oho! Ta pa ne bo znala. Bo šla pa v naš koš!«

Ti boš pa znala. In Miklavž bo rekel: »Grdoba parkeljska, ali se mi pobereš! V miru pusti Mileno!« In parkelj se bo ustrašil. Zbežal bo, in kremplje bo iz jeze zasadil v sneg, pa bo padel. Tako bo padel, da se mu bo koš prevrnil. Ves pobit, ves krevljast bo zbežal v svojo črno luknjo.«

Milena pa že v duhu vidi, kako beži pošastni parkelj radi njene lepe molitve in pred mogočno Miklavževo besedo. In potem rada s sestrico moli in besede razločno izgovarja. In njeno molitev spremlja tiha želja, da bi se parklju res tako zgodilo, kakor je povedala Božena. Prepričana je namreč v dno duše, da je zoper peklenškega zalezovalca najboljšo sredstvo stanovitna dobra molitev. In to je res.

Rad. Peterlin-Petruška:

Sveti Miklavž.

Sveti Miklavž prihaja z néba,
ima dosti, česar je treba
za marljive, dobre, čedne,
za lenuhe, za poredne.

So za pridne: punčke, knjige
jabolka, sladčice, fige,
a za lene: prazen nič
in povrh še brezov bič.

Glej zato, da pridno se učiš,
da v darilo šibe ne dobiš!

J. E. Bogomil:

Prijetna zabava.

8. Poceni igrače.

Nabirajte škatlice za vžigalice! Iz njih lahko naredite marsikako igračo.

Prilepite dve taki škatlici eno na drugo, in sicer obe širši ploskvi. Ovijte potem obe škatlici z belim papirjem; lahko seveda tudi z drugače barvanim. Iz drugačnega papirja pa napravite na dveh straneh vrata, krogingkrog pa znamenja za okna (srebrni papir) in streho iz trdega papirja. Streho polepite s papirjem, ki naj ima barvo opeke: rdečkasto (navadna strešna opeka), belkasto, pomešano z rdečo in višn'evno (cementna opeka), črnkasto (ploščice), sivkasto (eternit) itd. Pa imate prav lično hišico. — Če pa napravite več takih in podobnih hiš in hišic, pa si naredite lahko celo v a s. Tudi cerkev si lahko napravite. Vzemite za to osem škatlic. Iz štirih si napravite zvonik. Kako jih boste postavili? Ni težko uganiti. Druge štiri pa postavite, oziroma prilepite, dve z daljšo stranico na zvonik, zadnji dve pa zraven prejšnjih dveh. Napravite še primerno streho iz trdega papirja, ovijte vse v primerno barvani papir, napravite okna in vrata, pa je cerkev gotova. Iz ene same škatlice, če jo primerno oblečete in pokrijete (zid, okna, vrata!), si naredite tudi lahko v a š k o k a p e l i c o. Ker so hiše večje in manjše, lahko tudi vi vzamete za eno hišo več ali manj škatlic.

Enako kakor hiše si lahko napravite tudi gospodarska poslopja (hleva, skednjé). Treba je seveda imeti papirja, in papir naj bo raznovrstno barvan.

Saj imajo tudi hiše razno barvo — le pogledjte si jih! Vaša hiša je rumenkasta, sosedova je bolj siva, Mihova pa lahno rdečkasta. Ali ni res?

Kdor je zadosti potrpežljiv in primerno iznajdljiv, si bo znal napraviti iz škatlic tudi čedno hišo opravo. Seveda ne zato, da bi jo tlačil v hišice, iz škatlic narejene, ampak zato, da jo bo gledal in jo tudi drugim pokazal, če bo lepa.

Čez eno škatlico prilepi kos trdega papirja. Malo večji mora biti, kakor je škatlica. Iz močnega papirja naredi štiri noge; znotranji škatlici, ki se pomika ven in noter, prilepi majhen kos papirja, da lahko zamotegneš, pa imaš narejeno kmetiško mizo. Ali pa vzemi stransko daljšo deščico pri škatlici. Prilepi čeznjo kos trdega papirja, naredi ravnotako kakor pri mizi štiri noge — samo krajše morajo biti! — pa imaš pred sabo stol. — Vzemi notranjo škatlico. Previdno jo razreži čez polovico. Napravi noge kakor pri stolu. Pred sabo imaš zdaj klop z naslanjajem. — In spet prilepi 3 ali 4 škatlice eno vrh druge (širša ploskev!) Previdno odloči vsaki škatlici po eno stransko ožjo deščico (tako, ob katero se vžigalice prižigajo). Na obeh ožjih straneh pa pritrdi (pa ne premočno!) kos trdega, močnega papirja. Vse primerno obleci v raznobarvni papir, pa boš imel omaro s predali. Iz osem škatlic, ki jih postavi štiri in štiri skupaj (kakor pri zvoniku!), boš dobil omaro za obleko. Obleci jo v primerne barve! — Postavi šest ali osem škatlic dve in dve skupaj, par vrh para. Vse skupaj zlepi, in ne bo dolgo, pa boš imel pred sabo kuhinjsko omaro. — Napravi isto in poberi škatlice iz obodov! Kaj imaš zdaj? Prazne police, ponekod jim pravite »štelaža«.

Za letos naj bo teh zabavic konec. Samo to še pomnite: Kjer boste delali takele reči in zraven smetili, morate smeti vselej pomesti. Sicer se bojimo, da bodo vaše sicer dobre in potrpežlive mamicе prišle z metlo nad nas in nad vas. To bi pa ne bilo prijetno.

Enjevoš :

Na pokopališču.

Mir . . . tišina in strah!	je prišla pomlad!
Øije srce mi, da plah	In nebroj cvetov
gleдам v smrtni vrt . . .	klije iz grobov,
U pestro cvetje	a pod njimi spi
svet odet je:	in molči trpljenje
tudi v smrtni vrt	in nebroj umrlih nad.
je prišlo živoljenje,	

Rešitev posetnice v 9.—10. šte v :

Kmetovalec.

Rešitev rebusa v 9.—10. šte v. :

**Če vesta dva, ve pol sveta; če vedo trije,
vedo vsi ljudje.**

Imena rešilcev.

Rebus in posetnico v 9.—10. šte v. so prav rešili: Tilka, Tončka, Anica Šmon v Domžalah, Tončka Rottova v Zagorju ob Savi, Gelči Jančič v Jurkloštru pri Laškem, Ladik Wisinger v Litiji, Antonija Svetec v Sostrem, Milica Rozman v št. Ilju, Franja Kramer in Vida Plavšekova v Trbovljah-Vode, Udovič Danica, Mohot Jožefa, Kordigel Lidija v Celju, Sovin

Teobald v Trbovljah, Ivo Polenšek, uč. IV. razr. osn. šole v Novem mestu, Marinka in Ivica Arhar, št. Vid nad Ljubljano; Mila Pokovec, Dobrunje pri Ljubljani.

Samo rebus so prav rešili: Minka Skoberne v Sv. Jurju, Osterman Karlo, Cigliarič Pepi in Darinka, Bischof Mimi, Heda in Rudi, Kunc Milenka in Drago v Ljubljani, Rihteršič Boris in Anica v Celju, Vida Jenčič v Mariboru, Rud. Fras v št. Jurju v Slov. goricah, Franc Mesarič v Majšpergu, Mirko Cerkvenik, Vrhovec pri Viču, Nace in Nada Založnik, Mjuška Zabukovšek v Celju, Franci, Albina in Marica Meznaršič iz Novega mesta.

Samo posetnico so prav rešili: Albert Papler, Niko Kavčič, Leon Krevel v Ljubljani, Alojzij Prijatelj v Sodražici.

Vabilo na naročbo.

S to dvojno številko završimo 30. letnik »Angelčka«. Zahvaljujemo se Vam, dragi naročniki, da ste ga tudi to leto vrlo podpirali z obilnim naročevanjem, razširjanjem in pridnim dopisovanjem. Le po Vaši neutrudni marljivosti mu je bilo mogoče, da je izhajal vsaj v tolikem obsegu, kakor smo ga Vam podali. Naša najiskrenejša želja je, da bi mogli priti čimprej do vsakomesečnega izdanja in do obsega, v kakršnem je izhajal v predvojnih časih. Žal, da draginja v tiskarskih izdelkih le še narašča, nam v veliko skrb, kako se bomo prerili z novim letnikom. Dragi naročniki! Ostanite nam zvesti vsi do zadnjega in potrudite se, da nam pridobite še kaj novih prijateljev. Bog Vam tisočero poplačaj vsak trud, vsako žrtev pri tem delu!

»Vrtec« in »Angelček« skupaj bosta stala 10 Din (40 K), »Vrtec« sam 7 Din, »Angelček« sam 3 Din. Naročnino sprejema: Upravištvo »Vrtca« v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80, vse spise in rešitve pa: Uredništvo »Vrtca« in »Angelčka«, Rova, p. Radomlje.

»Angelček« stane 12 kron na leto. Izdaja društvo »Pripravniki doma«.
 Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomazič. - Za upravištvo: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.